

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÒDIC (ATALANISTA)

Any 7.—Núm. 288.—Dissapte 10 de Febrer de 1906

LO QUE VOLEM

«Volém la llengua catalana ab caràcter oficial y que sian catalans tots los que desempenyin càrrechs públics: volém Corts catalanas, no sols per estatuir nostre dret y lleys civils sino tot quant se refereixi a l'organissació interior de nostra terra: volém que catalans sian los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya se fallin en última instancia ls plets y causas: volém ser arbitres de nostra administració, fixant ab entera llibertat las contribucions y impostos, y volém, en fi, tan natural es en todos el amor a su PATRIA.» (Del manifest de l'Unió Catalanista de 16 de Mars de 1897)

LA PROPAGANDA AUTONOMISTA

Malgrat las amenassas y represions de que són objecte per part dels representants del centralisme, los periòdics y las associacions de tendencias marcadament autonomistas, la creixensa del nostre moviment es avassallador. Per lo que toca a Catalunya, català y autonomista són dos paraules gairebé sinònimes. Per nosaltres es axiomatica l'afirmació de que sols l'autonomia de las regions y dels municipis pot salvar de la segura ruina a l'Estat espanyol, per quin engrandiment treballen tots los autonomistas, per més que altra cosa diguin mal intencionadament los polítichs que viuen a costa dels sacrificis verdaderament titànichs de tots los espanyols.

Catalunya ha sigut la regió que més briosamente ha sostingut la necessitat absoluta de retornar a totas las regions components d'Espanya los seus drets y furs especials, y actualment, no obstant la seva situació difícil, defensa, ab una fermesa y una valentia que honran als seus propagandistas, la regeneradora teoria de que cada regió s'administri y governi exclusivament en tot allò que afecti a la seva vida íntima, y, per lo tant, que no sigui de competència del poder general de l'Estat, reservantse aquest tot lo que atanyi a l'interès comú de tots los espanyols. Per medi de la fundació d'associacions catalanistas, de la publicació de periòdics autonomistas y de la creació d'escolas catalanas, ha propagat y continuat fentho l'hermós ideal que persegueix nostre patriòtic moviment; y además en infinitat de conferencies públiques, meetings y valentse dels seus representants en Corts ha donat a conèixer d'una manera clara y contundent la justícia de las aspiracions que inclou lo regionalisme. Y si bé es veritat que a tanta franquesa y llealtat han contestat sempre los governs centrals ab represalias y midas rigoristas, fins a suspèndre la publicació de part de la premsa autonomista, no obstant, la propaganda regionalista ha sigut cada vegada més constant y fructífera, portant a l'ànim de tots los catalans lo més absolut convenciment de la grandiositat y eficacia de las doctrinas que prediquem.

Se tracta de la vida y prosperitat de Catalunya y de totas las demés regions espanyolas, y per aquesta mateixa rahó'l catalanisme ha treballat y treballarà continuament y a la llum del sol en defensa de l'ideal autonòmic, encar que s'hi oposin los polítichs funestes del centre y encar que costi sacrificis de consideració. Lo catalanisme ha dit sempre, que no es exclusivista, no desitja tan sols la salvació de Catalunya, sino que busca l'engrandiment y'l progrés de tot l'Estat espanyol, però no vol consentir que ab lo pretext d'un mal entès patriotisme's porti a la desesperació y a la bancarrota a totas las regions espanyolas. Per això defensa l'autonomia de Catalunya y de totas las altrás regions y procura alentar a aquestas per medi de l'exemple, pera que sacudeixin també'l jou que pesa sobre d'ellas y desentessin ab igual coratge sos drets respectius, y aixís fent causa comú ab los catalans derrotin al centralisme imperant y acabi per sempre l'ignominia y l'afrent del poble espanyol.

Es natural que ls catalanistas s'anomenin aixís en quan lo moviment autonomista's refereix a nostra terra y que no puguin en la mateixa forma que ho fan aquí, fomentar lo desvetllament de las demés regions. Mes per tots quants medis es possible predicant als quatre vents la bondat de las doctrinas regionalistas, las hi donan exemple y las encoratjan pera que

condemnin també y procurin alsar la seva veu en contra d'aqueix centralisme que'ns ofega a tots. Sols falta, per lo tant, que cada una de las altrás regions escolti la paraula redemptora dels catalans y estudi detingudament la nostra propaganda, fent cas omís de las bravatas y insustanciais arguments de la premsa de gran circulació, y no per això d'igual sentit comú, empenyada tan sols en veurer separatistas y enemichs declarats d'Espanya en los partidaris del regionalisme, essent aixís que com he dit abans, los autonomistas, los regionalistas, los catalanistas sols busquem lo seu avens y'l seu engrandiment. Y estudiant com se mereix lo moviment catalanista o autonomista, convensudas las altrás regions de la rahó que'ns assisteix al demanar l'autonomia, fundin també associacions y publiquin periòdics pera propagar aitals doctrinas, y unint aixís l'esforç de tots los regionalistas espanyols, assolir definitivament la personalitat de cada una de las diferents regions, pera que, com a lligítima conseqüència, puguin imperar en l'Estat espanyol las idees de progrés, cultura y verdadera llibertat.

Consti, donchs, als enemichs de Catalunya, que ho són igualment de totas las regions espanyolas, que no obstant las sevas campanyas difamatorias y de persecució contra'l catalanisme, aquest, en consideració a las rahons que deixo exposadas continuarà la seva propaganda ab més vigor cada dia y per tots los medis que cregui legals, y que res podrán contra d'ell las represalias y midas de rigor per deturar son definitiu triomf. L'acció gubernamental en quan vagi encaminada a fer desaparèixer lo que constitueix lo particular modo d'ésser de las regions, quedarà ineficaz davant de la propaganda permanent, tant d'una manera colectiva, com y molt especialment la que's fa individualment, al treball, entre familia y per tot arreu, donchs es just que aixís succeeixi quan se ventilan assumptos que atanyen a la vida y a la llibertat dels pobles.

EMILI VIDAL.

L'idea de Patria segons las autoritats castellanas

(CONTINUACIÓ)

La vida de D. Gregorio Guadaña por D. Antonio Enrique Gómez, clàssich escriptor del segle XVII paragonat ab Montalbán, comensa d'aquesta manera: «Capítulo I.—Cuenta D. Gregorio su PATRIA y genealogía. Si está de Dios que he de ser el cronista de mi vida, vaya de historia. Yo señores míos nací en Triana, etc.»

Quevedo al explicar en la seva *Vida del Buscón* ó *El gran tacaño* un tròs del viatge que fá l'hèroe pera anar a Madrid, posa en boca d'aquell hidalgo que porta'ls pantalons aguantats ab una agulla y va sense camisa, la següent explicació: «Tras esto me dijo que iba a la Corte, porque un mayorazgo raído como él, en un pueblo corto oía mal a dos días, no se podía sustentar y que por esto se iba a la PATRIA común, adonde caben todos y adonde hay mesas francas para estómagos aventureros (cap. XII)

De qui podrien copiarse una pila de textos comprovats es del no menos clàssich P. Isla.

Quantsevol que hagi llegit lo conegudíssim *Gil Blas de Santillana*, haurá vist com aplica la paraula Patria entre altrás en los capítols VI y VII del llibre sétim y en lo XII del llibre deu; y com lo barber que troba. *Gil Blas* en lo cap. IX del segon llibre y que va de Valladolid al seu

poble Señor *Gil Blas*—diu—*aquel es el lugar de mi nacimiento*, (Olmedo). *No le puedo volver a ver sin llenarme de júbilo. Tan natural es en todos el amor a su PATRIA.*

Deixant apart la prosa purament literaria, convé fixarse en altrás autoritats que tenen baix cert punt de vista fins més valor si's vol que las citadas: no perque'ls autors la tinguin més gran com a castissos y clàssichs literats, sino perque sentho de veras, conreuaren la prosa històrica y per tant las aplicacions que feren tenen molta més importancia.

Aixís entre altres y deixant de banda la historia de la guerra dels moriscos per haver ja citat a son autor Hurtado de Mendoza, trobem que Solís, per exemple, després de haver descrit en lo cap. III del llibre segon de sa *Historia de la Conquista de Méjico* los territoris y ciutats que formavan aquest imperi, y d'haverhi incluit entre ells a Trascala, explicant l'assalt de Cholula, altra ciutat mexicana, diu: «*Los trascaltecas se desmandaron con algún exceso en el pillage y costó su dificultad el recogerlos: hicieron muchos prisioneros, cargaron con ropas y mercaderías de valor y particularmente se cebaron en los almacenes de la sal de cuya provisión remitieron luego algunas cargas a su ciudad: atendiendo a las necesidades de su PATRIA en el mismo calor de su codicia*», que es lo mateix que dir que sent mexicans tragueren sal d'una ciutat de Méjico pera portarla a la seva patria Trascala, que també era mexicana. (Historia de la Conquista de Méjico—llibre 3 cap. VII.) Una cosa semblant succeeix al cap. VII del mateix llibre tercer referintse a Zempoala.

Mes n'hi ha una d'història, d'entre totas las que poden citar d'autoritat especial en aquesta materia, per son llenguatge com cap altrás ingènuu, per son criteri gens sospitosa y per son judici desapassionada, historia que haurían d'haver llegit cinquanta vegadas tots los espanyols y que haurían de saber de memoria tots los governants, la «*Historia de los movimientos, separación y guerra de Catalunya en tiempo de Felipe IV*», que está rublerta de textos singularment avalorats per las dos circumstancias de ser castellà, y militar castellà que guerrejá contra Catalunya, son clàssich autor D. Francisco Manuel de Melo y de tractar precisament de la qüestió que tracta.

En ella diu, que declarada la guerra «*Juntos los catalanes en sus cortes, entonces se comenzó a tratar generalmente del miserable estado de su PATRIA...*», de Catalunya (llibre tercer); y explicant la sessió posa en boca d'aquell Bisbe d'Urgell que nació más felizmente de la virtud que de la naturaleza, un discurs, en lo que entre altrás cosas diu: «*Véome... superior a algunos en la fortuna y a mis méritos primero, a aquellas obligaciones antiguas de la sangre y de la PATRIA se añaden estas del premio que en vosotros he hallado...*» (Llibre tercer).

Qui llegeixi'l llibre veurá que no es solzament en aquests dos llochs ahont s'usa en aquest sentit la paraula patria, sino que per lo contrari ab lo desembrás propi de un home que escribia imparcialment pera pintar la realitat de las cosas, usa y repeteix l'idea, y no solzament aquesta, sino altra tan digne com ella de ser notada en lo present enfilall, o sia la de distingir l'Estat de la Nació definint las duas entitats tal com las definim nosaltres seguint lo criteri filosòfic que predica ja en lo seu temps lo mateix Sant Tomás.

Y notis bé, que Melo, anticipantse a quantsevol crítica que pera'ls meticulosos pogués mereixer la seva ingenuitat de llenguatge, s'anticipa en lo prolech a disculparse. «*Llamo a los soldados del rey*

D. Felipe—diu—*algunas veces católicos como a su rey: no se quejen los más de esta separación; sigo la voz de los historiadores. Otras veces les nombro españoles, castellanos, ó reales: siempre entiendo la misma gente...*» Per què no s'escusa igualment de lo que podria semblar molt més grave, això es, de dir patria catalana y nació catalana, o extranger pera'ls catalans al que sent espanyol no era fill de Catalunya?

Perque tot això's llegeix a la seva Historia. D'en Santa Cilia diu que era un caballero de NACIÓN mallorquina (llibre primer) y describint Catalunya (en lo mateix llibre) diu que'ls catalans entre las más NACIONES de España son amantes de su libertad que es ni més ni menos, y per dirho clarament bastant més de lo que en los temps presents ha sigut titllat de separatista y antiespanyol per aquells espanyolistas copia y imitació dels de aquells temps, que mereixen del mateix Melo la llástima y'l despreci de l'orgullós a qui la seva tossuderia no deixa ni pensar; y contra'ls que'l comte de Oñate en la Junta magna convocada pel Comte Duch pera justificar la guerra pronunciá aquell per tots estils hermosíssim discurs en lo que repeteix una vegada més l'idea: «*Será buen ejemplo para los otros reinos cualquiera dicha de estos rebeldes*» (los catalans) y con más peligro de esta corona, que se compone de NACIONES tan diversas...» (Llibre segon).

Per si això no'fós prou clar, las duas vegadas en que tracta de la separació del govern de Catalunya del Marquès de Spinola y del seu nomenament de general de l'exèrcit castellà, diu que's va tenir en compte que ell pera'ls catalans era extranger...

Entendian extraordinariamente, y no sin buenos fundamentos, que este modo de gobierno, podría ser el más suave a la provincia porque elevando el ejército a manos de su natural (lo desdixat comte de Santa Coloma), no podría haber la ocasión de queja que pudiera, trayendo el principado al gobierno del EXTRANJERO (lo Marquès de Spinola), (del llibre primer).

Y no hi ha dubte que'l Marquès de Spinola era espanyol!...

(Acabarà.)

La cuestión catalana

Necesidad de la evolución y programa mínimo realizable en la actualidad

Conocemos, sobradamente, los inconvenientes de los cambios bruscos y radicales para pretender que sea de un solo golpe, de una vez, implantado este régimen. Las transformaciones más profundas y duraderas son las que más lentamente se verifican, por suave é insensible mutación de las ideas, por reformas parciales y sucesivas, por evolución de lo existente que, sin estériles destrucciones, mediante sabia gradación de estados intermedios, va encaminándose a un nuevo régimen, actuación más ó menos exacta del ideal antes futuro y lejano.

Pero es preciso dar, de una vez y sin tardanza, el primer paso por esta senda de regeneración y de progreso.

La opinión pública está ya suficientemente preparada para llevar a la práctica un conjunto armónico de reformas, cuyo éxito aquilataria la bondad del regionalismo, provocaría entre gobernantes y gobernados corrientes de confianza y simpatía, y despertaría, en unos y otros, ardores de fe y de ideal, sueños de esperanza en el porvenir, alientos, en una palabra, para llevar a feliz término la completa renovación de España.

Se impone, en primer lugar, el hecho de la existencia de diversidad de lenguas. Es la lengua la expresión más elevada de la personalidad moral de las regiones, el tesoro de su vida intelectual, el centro de sus amores. Tratar con consideración y respeto las lenguas regionales es el primer paso, y uno de los más eficaces, en la senda de una cordial inteligencia entre el Estado y las regiones.

Para ello es conveniente que las leyes no prescindan de este hecho de la variedad de lenguas, que no lo desconozcan, porque, al fin y al cabo, las lenguas existen y es por lo tanto inevitable ó bien que los ciudadanos queden violentados en sus más íntimas afecciones, en sus necesidades, incluso en su derecho á la igualdad ante la ley común, ó bien que las leyes tengan en cuenta la diversidad de lenguas de los ciudadanos españoles y á ella se conformen. Y esta es la única solución justa, ya que, en definitiva, existen las leyes para los ciudadanos y no los ciudadanos para las leyes.

Que en la contratación particular, que en los actos de última voluntad, por su naturaleza tan íntimos, tan llenos del calor sagrado de la familia, que en las declaraciones judiciales, que en los juicios por jurados, sea permitido usar la lengua propia. Que, en consecuencia, se reformen las incompatibilidades, y se pida á los jueces y magistrados, lo que á los notarios ya se pide, esto es, el suficiente conocimiento de la lengua del país para comprenderla.

Hermanadamente con las lenguas, persiste en varias regiones el tronco venerable de un régimen jurídico propio, nervio de su constitución familiar y social. Entregados estos organismos jurídicos sin defensa alguna á la jurisprudencia del Supremo y á las resoluciones de la Dirección general de Registros, se trae á ellos graves perturbaciones, pues son interpretados á la luz de principios y sentimientos jurídicos diferentes, y hasta opuestos, á los que en ellos palpitan.

No merecen que así se les destruya cuando han hecho la felicidad de innumerables generaciones y cuentan con la inquebrantable adhesión y el ferviente cariño de las actuales. Fácilmente el Estado podría dar satisfacción á esos justos sentimientos, organizando en el Supremo una sala especial encargada de la Casación de los asuntos de regiones torales, y exigiendo á los jueces y magistrados conocimiento del derecho civil de la localidad á que vayan destinados.

A pesar de la división del territorio en provincias y de los muchos años transcurridos, persiste vivaz é indestructible la personalidad de las antiguas regiones. Es más, su existencia, como hecho social, se impone y sobrepone á la existencia puramente administrativa de las provincias.

Es necesario, pues, no prescindir sistemáticamente de ellas, como ciegamente se viene haciendo. En ellas cristalizó la vida de nuestra sociedad, en ellas hay que buscarla, si se quiere de veras dar con ella. Así desaparecerían de una vez injusticias tan grandes como las que á causa de esto se producen; así no pasaría, como acontece hoy, que solamente una provincia beneficia de las grandes ventajas de contar en su seno la antigua capital de la región, producto del esfuerzo y la elaboración de la región entera. Barcelona, por ejemplo, (y el mismo caso se da en las otras regiones) es una creación de Cataluña entera, en la cual tienen parte considerable las provincias de Gerona, Lérida y Tarragona; y, sin embargo, solamente la Diputación de Barcelona beneficia de los grandes recursos de la capital, y en tanto se baña en la abundancia, las Diputaciones de las otras provincias no pueden realizar, por su escasez de fondos, obras públicas importantes. Crear, pues, por encima de las provincias y respetándolas, organismos administrativos que den efectividad jurídica al hecho social indestructible de las regiones, es una necesidad que se impone con urgencia, y nada más natural que confiarles con cumplida autonomía la realización de obras públicas y el sostenimiento de instituciones de cultura, dándoles para ello los beneficios del cobro de las contribuciones directas y de su concierto con el Estado.

El robustecimiento de la vida municipal, hoy anémica y viciada por la uniformidad de la legislación y por su espíritu centralizador, es también necesidad vivamente sentida. Es absurdo dar la misma organización á Madrid ó á Barcelona, que á un villorio de cien habitantes. Y no lo es menos atar con mil ligaduras los miembros todos del municipio y, una vez sujeto y maniatado, decirle: muévete, anda, vive.

Es preciso, pues, darles libertad, recursos propios y constitución adecuada.

Elemento primordial de la vida moderna es la cultura. Ningún país ha sido grande sin que, primeramente, de su fuerza intelectual se haya preocupado, y ya la experiencia nos ha enseñado con amargas lecciones que nada puede esperar la cultura de las actuales Universidades, centros administrativos destinados á la fabricación de títulos de licenciado ó de doctor, en vez de centros de investigación científica y de renovación intelectual. El Estado inmiscuyéndose en la Universidad la ha matado y, en vez de un organismo vivo, con movimiento é iniciativas y carácter propio, cual las Universidades alemanas é inglesas, ha resultado una rueda más en el inmenso acopio de ruedas inútiles, que no mueven nada, que va haciendo la administración española.

Y no se puede acabar con este estado de cosas vergonzoso, sin acudir á los procedimientos de autonomía en que se fundan los grandes centros de cultura del extranjero.

Finalmente: no es posible en estos tiempos de pujante industrialismo olvidar que, además de una buena organización administrativa y de un ambiente de cultura, deben los pueblos ser ricos para pesar en el mundo. La vida económica es preocupación incansable de los gobiernos civilizados y en ningún país es tan necesario este cuidado como en España, tan alejada de la corriente universal. Es incalculable lo que en este capítulo hay que hacer; baste citar solamente, por vía de ejemplo y por encauzar al mismo tiempo la actual aspiración de la producción catalana, la aplicación de las admisiones temporales y el establecimiento de zonas neutrales.

Y no hablamos aquí de reformas en provecho de la agricultura, aunque una de las más eficaces es, á nuestro entender, la institución de zonas neutrales, porque afortunadamente, están en la conciencia de todos los partidos, aunque, triste es decirlo, se quedan en proyecto ó se desfiguraron por influencias de particulares y colectividades, ó por presión de compromisos políticos que tornan infecundas las iniciativas más provechosas, revelando otro de los aspectos del centralismo.

Algunas de las aspiraciones que acabamos de indicar han recibido, palabras de aprobación de labios del rey Alfonso XIII, que, con simpatía, habló solemnemente de la lengua catalana en el *Instituto Agrícola Catalán de San Isidro* y con simpatía acogió las ansias de autonomía regional y municipal que en el Salón de Ciento de Barcelona, en presencia del ministro de la Guerra, le fueron expuestas. Otras como la creación de una sala del Supremo para los recursos de regiones de derecho especial, cuenta con la adhesión de gran número de corporaciones de los países forales. Otras como la creación de organismos regionales y la concesión de conciertos económicos á los mismos, fueron consignadas en público documento por el general Polavieja. Así como la autonomía universitaria, que, catedráticos de diferentes universidades, han proclamado también remedio único al deplorable estado de las mismas. Y por demás es recordar cuanto á favor de descentralización, de autonomía municipal, de libertades locales, se ha dicho por los prohombres de todos los partidos. No son, pues, estas reformas patrimonio de un partido, de una provincia, ni de una clase: son ya aspiración general digna de ser inmediatamente atendida y aceptada.

Forman, pues, en resumen, este programa de reformas inmediatamente aplicables, los siguientes extremos:

Respeto á las lenguas regionales;
Supresión de las incompatibilidades de jueces y magistrados, exigiendo, por el contrario, determinado tiempo de residencia en las regiones de derecho foral y conocimiento de las leyes y lenguas de la región en que deban ejercer sus funciones.

Creación de una Sala en el Tribunal Supremo encargada de los recursos procedentes de las regiones de derecho especial.

Creación, respetando las actuales Diputaciones, de organismos regionales para fines de instrucción y obras públicas, y establecimiento de conciertos económicos con las mismas

Autonomía municipal.

Autonomía universitaria.

Aplicación del régimen de admisiones temporales y establecimiento de zonas neutrales, sin perjuicio de todas las garantías necesarias para evitar el contrabando.

Este es el camino de la resurrección de España. Los que de veras la deseen, los que de su existencia y de su grandeza se preocupen, los que de verdad, hondamente, vivamente, amen su honor y su inte-

gridad, saben como han de proceder para que sea próspera y fuerte y respetada. Los que se encuentran bien con el estado actual, los que viven de la ruina de España, pueden como hasta ahora seguir cubriendo con el pabellón nacional sus crímenes de lesa patria: tarde ó temprano verán las demás regiones españolas su torpe manejo, y juntas todas salvarán este desgraciado país, como en sus grandes crisis lo han salvado.

12 Enero 1906.

Alberto Rusiñol, Senador por las Económicas de la segunda región y Diputado electo por Vich.—*El Marqués de Camps*, Senador por Gerona.—*Ignacio Girona y Federico Rahola*, Diputados por Barcelona.—*Leoncío Soler y March*, Diputado por Manresa.—*Francisco Albó y Martí*, Diputado por Olot.—*S. de la Trinidad Rius y Torres*, Diputado por Mataró.—*José Bertrán y Musitu*, Diputado por Villanueva.

L'atentat contra Mossèn Alcover

Aquesta setmana l'ilustre Vicari General de Palma de Mallorca, lo benemèrit de las lletres Catalanas Mossèn Antoni María Alcover, ha sigut víctima d'un atentat que, gracias a Déu, no tingué conseqüencias personals, de lo que'ns alegrèm y fem vots al cel pera que Déu li conservi la vida molts anys per honra de la Patria y honor altíssim del clero catalá-mallorquí.

Ab tota l'efusió del nostre cor, ab tota l'energia de que som capassos, protestèm d'aquest fet d'horrors selvatjisme, tantas voltas, massa voltas repetit, per la deixadesa, per l'africana incuria dels qui'ns governan, quinas responsabilitats cauen y cauran per sempre més com una massa de plom, com la més gran de las ignominias y afrontosas acusacions que la Justicia, la Rahó y fins la Llibertat Santa y la més augusta de las Dignitats de l'Historia actual y venidera, llensarán sobre'ls seus noms en execració y censura eternas.

Fins ara Barcelona, la noble Barcelona, havia sigut l'escullida per las mans criminales y'ls cervells desequilibrats y febrerichs, com a teatre y lloch dels seus actes de feras rabiosas. Fins avuy la capital de la nostra sempre més estimada Catalunya havia sigut la sacrificada pels horrors del vandalisme modern, a qui'ls governs que'ns malmenan han donat carta de naturalesa y han deixat creixer ab tot lo cinisme. No hi ha cor, per rebaixats que tingui'ls seus instints, no hi ha cervell per ofuscat que's trobi pel vici y per la més negra de las concupiscencias que l'emboyrin, que no senti l'indignació més intensa davant d'aquests fets tan insociables y d'un barbarisme tan inaudit.

Mes ara, ja no'n té prou la rabiosa fera de las martirisaciones comesas a Barcelona, ja no la sacian la paciència y la sumissió y la virtut de que Barcelona y Catalunya tota ha donat altíssimas probas, y del sufriment ab que sap soportar la nostra terra; ara cal anar més enllá y estendre'l seu bras criminal fins ahont las filias gentils de Catalunya's trobin.

La serena y hermosa Mallorca, la filla de l'alt En Jaume'l Conqueridor, aquell verger del mar llatí, que ha nodrit a la sava dels nostres anyorats Reys, que han sabiament la governaren, tants y tants grans patricis, y d'ahont los més exquisits lletrats ixen en compacte estol a defendre'ls drets y furs de l'antigor y la nostra bescantada Llengua, fins allá s'ha dut l'esclat de la rabia y del negre frenesí de la depravació y de l'ignominia anárquica dels nostres calamitosos temps.

Mossèn Alcover, aquell home patriarcal, aquell sant varó, qui es la mateixa paciència y humilitat en persona; Mossèn Alcover, l'home de las energías, de l'estudi, de la constancia, l'home únich de las grans activitats; l'home qui per Déu y la Patria treballa com may ningú, l'home de braó y de l'incansable fè, de l'ardenta esperansa y de l'amor més decididament probat en la santa causa que defensa... Mossèn Alcover, precisament per aquests motius, que en una nació equilibrada hauria sigut lo més estimat y respectat y enaltit, es aquí'l més denigrat, lo més odiat, lo més contrariat, y a n'Ell va a cebarse la rabiositat de la més vil, de la més grollera de las concupiscencias baixas d'una nació decadenta.

N'estèm convensuts: A defensar Mossèn Alcover lo centralisme, aqueix xorch y malsá organisme postis nacional d'Espanya, es segur, indubitable, que l'atentat que avuy deplorèm, no fóra un fet. Podria estarse Mossèn Alcover assegut y somniant com lo més sonso dels turchs, per no dirho d'altra manera, y fumar ópit tot fent su-

mas esguerradas, cobrar, estripar paper y ferse grós.

Peiò Mossèn Alcover defensa un altra cosa, y perqué la defensa, es que ha esclat a casa seva, y no en la d'un altra, la rabia y la dinamita.

Es, donchs, Catalunya qui altra volta ha sigut sacrificada; es la Patria dels Catalans en l'illa de Mallorca y en la venerable persona del sabi y pacientíssim Mossèn Alcover, qui ha sofert una vegada més la sacudida dels desequilibraments, l'explosió de la bilis verinosa de l'anarquia nacional.

La víctima, emperò, ha tingut qui ha vetllat per la seva persona, aixecant un mur de salvetat entre Ella y l'assessí, entre Ella y'l selvatge criminal.

Es que Mossèn Alcover té una missió a cumplir, y Aquell de qui l'ha rebuda, está sempre en vetlla y desarma a son albir los llamps y las negras cavilacions desbarata.

La Patria, Catalunya, la nostra hermosa y estimada Catalunya, indignada protesta cent mil voltas més d'aqueix fet selvatge, y tots los catalans qui no hem renegat ni renegarem may de la nostra noble y altíssima procedencia, enéigament, indignadament, amargament, protestèm també y ab tot lo nostre cor d'aqueix nou comés vandálch, de l'incuria, de la deixadesa y de la cinica indiferencia y calma ab que'ls nostres governants se miran actes de aquesta naturalesa tantas voltas repetit!

Tant debó que la reflexió y'l seny que no tenen los hi plogués del cel com voldriam, que potser aixís veuríam arreglarse las cosas d'aquesta missèrrima Espanya que tant a mal borrás la fan anar los qui tant malament la desgovernan. Però cal tenir present, ben present, que si la bestia de l'anarquia, crescuda com es ja, no se l'engrillona, no se la mata a temps, qui sap si ells mateixos qui l'han creada serán un dia victimas del seu furor, car hem de tenir present que las bestias no volen jochs y que, com diuen los del centre: *quien á hierro mata á hierro muere*. Pobre Espanya! Pobra Catalunya!

Visca Mossèn Alcover!!!

X.

FEBRER

Som al cor de l'hivern, de l'hivern cru que tot ho glassa. Lo dia va allargantse poch a poch y'l fret va creixent poch a poch també. Lo sol per xó es un abrich que a tots per igual ens vé bé. ¡Lo soll! ¡Qui no t'anyora, qui no t'estima ara! Si quan surts ab aquella magestuositat de llum la terra fredosa de la nit sembla que aixeca'l cap y roda cap a tu pera petonejar-te! Oh, ¡el sol de Febrer! la teva llum ja escalfa, ja ha fet germinar arbres, ja has guarnit los prats de petites notas de color, d'uns colors que's veuen llunyans; unas floretas blanquinosas, mitj moradas, altas molt altas. Són las flors dels admellers que atrevidas y vanitosas s'aixecan y's gronxan en los ramatjes dels arbres. Flors d'ls admellers, preludi de la primavera florida, salut! En mitj d'uns camps secs, tristos y grisos, vosaltres vos disfressau y donèu goig y alegría als que vos contemplan. Benvingudas siau, donchs, flors, que las flors portan aromas, l'aroma del treball. Vosaltres floríu y ab vostre ser hi duyet adjunt vostre fruyt, lo fruyt de vostre treball rutinari.

Som a l'hivern, a l'hivern cru, mes mirèu la terra florida dels admellers, quina blanca, quinas toyas si aixequèu los ulls enlayre; y mirèu en terra; lliris blancs, junquillos, pensamenters, violas, roserals y tot; mirèu las flors primaveras com brostan, ja esclatan, ja lluen! Ay fret, que las no hi pots ab aquestas floretas; miratelas com desafiand la teva cruesa s'obran y viuen. ¡Déixalas gosar, pobres flors, que ellas són amorosas, van prenyadas de perfums y amoretas y tu... tu no més dius desolació y mort, fret al cor y a l'ànima, tu no més gosas fent patir. ¡Vesten, mal temps, vesten que quan tu fuges la Naturalesa riu. ¡Y es tan dols lo poguer riurer!

¡La mascarada! Som al Carnaval, al Carnaval frisós ab sos ridiculismes eternos, ab sos trajos multicolors, ab sa cridona esfereidora, desentonada. L'humanitat buleta gosa aquests dias de disfreses, ab vacanerías y estúpidas riotas dels que volen mofarse de l'altre humanitat seria y grèu.

Las disfreses típicas de pobles van desapareixent. las disfreses de trajos de celebratats no tenen altres imitadors que l'infantesa, que es la que no coneix la festa.

En bona hora que se'n vagin si no han

IL·L·U·S·T·R·A·C·I·Ó CATALANA UN ANY 30 PESSETAS

GRANS REGALOS per valor de 30 ptas. La suscripció del 1906 surt de franc

SORTIRÀ PER ANY NOU **PILAR PRIM** NOVELA DE NARCÍS OLLER

5 pessetas primer regalo als subscriptors de la "IL·L·U·S·T·R·A·C·I·Ó CATALANA"

de tornar més. Lo ridícol sempre serà ridícol; sols lo estètic quedarà, lo de gust refinat, allò que es sempre nou perquè val y l'art ho sagella.

Humoristas de cada any, los qui ridiculizantvos feu de mofetas de la societat, passèu en cavalcada; com vol d'oronels, com aucells de pas, feu lo peregrinatge que s'imposèu, però feulo depressa y ràpit, passèu tots junts com un vol de mals esperits, que per grossa que siga vostra cridoria, per colla que anèu, no podrèu pas distreure a l'humanitat més que las curtas horas de vostre pas, perquè l'humanitat té problemes més feconds, més alts, més dignes que atendre y no podrà pas lo vostre carnaval distreure-la de la seva santa missió, la missió a tots encomanada de lliurar-la de bacànals y petulàncias, de petites sugestions que no l'honorisan ni l'aixecan del seu estat d'empobrimient y desequilibri social.

Ha passat la cavalcada, ràpida, vaporosa. La Quaresma fa la seva aparició ab son aire místich y de reculliment. Los esperits, cansats de festa, reposan; las ánimas sossegadas, resan. S'acostan los dias tristos, los jorns grisos. Las ciutats no mostran ja l'animació dels jorns passats; han tornat a llur silenci característich; a la vida febrils del treball, oblidant d'un cop llurs extravagancies que'l Carnaval los hi dugué, oblidantlas fins a un altre any, l'any vinent perquè no's perden tan depressa las costums que'ls pobles adquireixen sense que abans los pobles no sigan uns altres.

Lo nostre, lo poble Catalá que evoluciona, encara que lentment, cap al seu perfeccionament, cap al seu mellorament individual y colectiu, sabrà deslliurarse poch a poch, com va fentho ja, de totas aquellias notas que no sigan menesterosas y menys educativas a la seva rassa.

Cada cosa a son temps, sí, però lo que no diu res no'n trobarà cap d'apropòsit, puig que tots són prou necessaris, *Time is gold*, com diuen los simpátichs fills de la Gran Bretanya. Donchs aprofitemho, com la naturalesa mateixa, que no repara moment ni lloch pera mostrar la virilitat seva, que desafiant la cruessa del Febrer, esclata en las flors que més depressa han sapigut germinar; las que més depressa han sapigut viurer.

BERNABÉ MARTÍ Y BOFARULL.

Tarragona 8 Febrer 1906.

Comentaris

L'Ateneu de Tarragona es un fet. Tindrèu un centre de cultura ahont s'hi donarà instrucció de veritat, s'hi faràn vetlladas, se donaràn conferencies y'ls socis trobaràn esbarjo. Lo teatre funcionarà y's podràn fruir totas las obras que's vagin estrenant, perquè no tot té de ser serietat y reculliment. També necessita l'home de diversions y alegrías; la màxima d'Horaci: *Utile dulci* serà'l seu lema; lo convenient unit a lo agradable, instrucció y diversió tot a l'hora.

Per cert que aquests darrers dias la constitució d'aquesta nova societat ha sigut lo tema de totas las conversas. Si's farà, si no's farà. Doncas s'ha fet, si se'n yors, s'ha fet y s'ha tancat la llista de socis fundadors ab uns trescents, tota una rathala de ciutadans entusiastas per las cosas de la terra, desitjosos de que Tarragona pugui comptar ab quelcom que l'enlairy li dongui importancia, fentla despartir d'aquesta somnada secular de la que no més se desensopia per oír las baralles de quatre caciquets que's disputavan lo predomini.

Los nous viarans que s'han emprès poden ser lo punt de partida d'una nova era de prosperitats que prou necessita la nostra pobra ciutat, tan mancada d'homes que li marquin lo camí que convé seguir. Entre tots molt serà que no'n surtím.

L'Ateneu vell.—*Servidor señor Ateneu, como está usted?*

L'Ateneu nou.—Molt bé, al seu servey. Lo vell.—*Es decir que usted se ha cons-tituido?*

Lo nou.—Sí senyor, ja ho veu; es estrany, veritat?

Lo vell.—*Hombre, si que es extraño. No lo creia.*

Lo nou.—Ja veurá; tal hi va qui no s'ho creu.

Lo vell.—*Pero seremos amigos, verdad?*

Lo nou.—No senyor; ni amichs ni des-enemichs, com diuen los testimonis.

Lo vell.—*Así, usted quiere hacerme competencia?*

Lo nou.—No senyor.

Lo vell.—*Usted quiere ser mi rival?*

Lo nou.—No senyor.

Lo vell.—*Usted quiere desbancarme?*

Lo nou.—No senyor.

Lo vell.—*Usted quiere anularme?*

Lo nou.—No senyor.

Lo vell.—*Usted pretende reventarme?*

Lo nou.—Cá, home, cá.

Lo vell.—*Pues entonces, no lo entiendo.*

Lo nou.—Ja veurá; li vaig a contar un quènto; y potser que m'entendrà. Una vegada era un pobre senyor que havia fet moltas calaveradas y de resultas tenia las orellas totas fetas malbé, estavan si queyan o no queyan y, es clar, que a un home ab certas pretensions de guapo y ben plantat, no li convenia anar pel món ab unas orellas tan mal paradas.

Havia ja consultat ab tots los metges y curanderos de la població que l'havían omplert d'ungüents y aigües de tota mena; però las orellas no s'apariavan y anavan de mal en pitjor. Allavors determiná d'anar a veurer los especialistas de la capital y tamoch va trobar remey a la seva malaltia. Desesperat, va decidir d'anarsen cap a la nació vehina, a Montpellier y a París; després a Londres, a Viena, a Berlin, a Roma. Enloch trobava metge que'l curés. Un dia, a la fonda, va sentir a parlar que hi havia un doctor molt famós a Sant Petersburg que guaria'ls mals més estrambòtichs; n'esplicavan unas curas maravellosas. Lo bon home, plè d'esperansas, agafa'l tren y a Sant Petersburg s'es dit.

Arriba y apressat se presenta a la clínica del celebèrrim doctor que se'l mira per demunt de las ulleras y fa una ganyifa fenomenal al contemplar las orellas des-graciadas.

—Digui, digui. Que'l porta de tant lluny?

—Ja veurá, senyor doctor; tinch unas orellas que no desitjaria per ningú. Ja ho veu com están, a punt d'entregarlas; tots los metges que he vist me diuen lo mateix.

—Y què li diuen?

—Que no tenen remey; que's tenen de tallar.

—Això li diuen? Quina tonteria!

—Es dir que no caldrá tallarlas?—exclama tot gojós lo nostre bon home. Gracias a Déu sían dadas! Vostè no sap lo felís que'm fa donantme aquesta nova. Què content que estich; ja ho veu, quina fila que faria sense orellas!... Y vostè'm curarà? Demani, demani lo que vulgui, però curim com més aviat mellor.

—Ey! senyor; no s'entusiasmi; jo no li he dit que'l curés; no més li he dit que no calia tallarlas.

—No l'entenç—contesta'l nostre bon home tot admirat.

—Li he dit que no caldrá tallarlas, senzillament perquè prou que caurán solas, no té necessitat de fer pregarias.

Doncas, senyor vell, apliqui'l quènto y potser que m'entendrà. Jo no'm pendré la molestia de matarlo; prou que's morirà tot sol! Caurá com aquellias orellas del pobre home.

Es verament hermós l'espectacle que están donant las forsas vivas de Catalunya actualment. Gent de tota mena s'uneixen baix las mateixas aspiracions, los mateixos desitjos, los mateixos clams.

La protesta es general y fassin lo que vulgan, aquest crit repercutirà arreu, per

tots los quatre costats de Catalunya. Volem bon govern, no'n necessitem de caminadors, que ja som prou grans.

CARTELL

del primer «petit concurs» de «Emporium»

Se concedirán 25 pessetas al mellor treball literari en prosa.

Aquest concurs se regirà per las següents Bases:

1.ª L'extensió dels treballs no podrà passar de 40 quartillas de las ordinarias (22 x 6) de letra corrent.

2.ª Lo plasso d'admissió de treballs, que comensa avuy, se tancarà a las dotze de la nit del dia 28 de Febrer prop-venent.

3.ª Tots los treballs escrits en una sola cara de las quartillas, ab letra intel·ligible que no sigui la de l'autor, y en llengua catalana, deurán ésser enviats a n'aquesta redacció acompanyats d'un plech clòs contenint lo nom y domicili de l'autor.

4.ª Se concedirán tants accèssits y mencions honoríficas com lo jurat cregui convenient.

5.ª Tots los treballs distingits siga ab lo premi, accèssits o mencions quedarán per un any propietat d'Emporium y tots anirán publicants en aquesta revista.

6.ª Oportunament s'anunciará las personas qui formaràn lo jurat calificador.

Palafrugell 15 de Janer de 1906.—Lo Redactor en Cap, Joan Linares y Delhom.

NOVAS

Avuy ha de tindre lloch a Girona'l gran meeting de solidaritat catalana organisat pels diferents elements polítichs de Barcelona, catalanistas, federals, carlins y republicans autonomistas, pera protestar de la suspensió de garantias y pera demanar que no s'aprobi'l projecte de lley que s'está discutint al Senat.

Lo manifest que ab tal motiu s'ha publicat, lo firman las següents personalitats:

Albert Rusiñol.—Duch de Solferino.—Eusebi Corominas.—Joaquím Salvatella.—Joseph Zulueta.—Francisco de P. Albó.—Frederich Rahola.—Joseph M.ª Vallés y Ribot.—Domingo Martí Juliá.—Joan M. Bofill.—Jaume Carner.—Manel Bonmatí.—Bonaventura Carreras.—Francisco Montsalvatge.—Amadeu Hurtado.—Francesch Cambó.—Miquel Junyent.—Miquel Latorra.

Las associacions catalanistas de Tarragona y Lo CAMP s'han adherit a l'acte que promet tindre una ressonancia inmensa.

Dins de poch apareixerá una edició popular del fascicle «La cuestión catalana» que acabem de publicar en lo present número.

Moltas mercès senyor D Manel T. Cuchi alcalde de R. O. de Tarragona. Ara per ara resulta ser vostè l'alcalde que anyorabam. Aixís opinem nosaltres després de sentir lo coro d'alabansas que li dedicaban los veins del port en vista de la activitat, zel y higiene sobretot l'higiene jòh l'higiene! que mostra tenir per aquells mansos veins en aquests dias de vent y pols.

Fa una setmana que'l vent bufa que bufarás y la pols ofega que ofegarás sense que durant aquests set dias se li haigi ocorregut a nostre elegant batlle *estudiar* la manera de buscar lo remey a aquest estat vergonyós de deixadesa y abandono impropri de una ciutat culta.

Moltas mercès, ho repetim senyor don Manel T. Cuchi. Se veu que vostè és del Port y dels que's volen fer aplaudir.

Nosaltres li remerciem tanta atenció ja que al menys no compleix lo que vá prometre als periodistas als pochos dias de tindre la vara en son poder.

Lo debat sobre la qüestió catalana al Congrés, ha causat gran entusiasme en tot Catalunya. Los Srs. Russinyol y Bertrán y Musitu han sapigut aclaparar al Govern y a tota la colla de polítichs que'l segueixen fins al punt de que en Maura ha sortit del pas ab quatre vulgaritats de noy mal educat.

Endressèm la nostra felicitació als valents campions de la causa de Catalunya Srs. Russinyol y Bertrán.

Hem rebut lo volum 5 de la biblioteca *Foch-Nou*, consistent en lo drama en tres actes, d'En Pere Cavallé, que dú per títol *Aubada y Posta*.

Agraïm l'atenció tinguda ab nosaltres.

Lo distingit escriptor Sr. D. Lluís Manau y Avellanet, ha tingut l'atenció de remèntens un exemplar de la seva obra *Presentallas*, colecció d'articles en prosa, escrits tots ells ab un estil molt correcte y galanura en l'expressió.

Felicitèm al novell autor y l'encoratjèm a que segueixi'l conreu a las lletres catalanas esperansats que podrà darnos a fruir quelcom de més pretensions que *Presentallas* pera més endevant.

La passada setmana deixá d'existir, després de llarga y penosa malaltia, la distingida Sra. donya Elissa Molina, Vda. de Tomás, qui per sas rellevants virtuts cristianes y inagotable amor als pobres era molt apreciada.

La nombrosa concurrència que assistí als funerals que en sufragi de la seva ánima se celebraren ahir en l'iglesia de Sant Joan del Port evidenciá clarament l'apreci en que's tenia a la difunta.

Als seus desconsolats fills fem present lo testimoni del nostre pésam no dubtant que Déu haurá premiat com se mereixian los actes de caritat realisats per la Sra. de Tomás (q. a. C. s.).

La vaga de boters s'agrat, puig los obrers peons han fet causa comú ab aquells y aixó ha sigut motiu, que desde despusahir lo comers s'haigut precisat a pendrer la cosa més en serio y a l'objecte de que la carga y descarga de vapors no quedés paralisada com semblaba que's pretenia, los mateixos comerciants ajudats per obrers esquirols procedissin a fer aquestas feinas.

Pera garantir la lliure acció de cadascú patrullan foras de la guardia civil a peu y montada sense que afortunadament haigut sigut menester l'auxili de la forsa armada ja que'ls obrers vaguistas s'han mantingut en una actitud pacífica fins a l'hora present, actitut que diu molt en favor dels obrers de Tarragona.

De tot cor voldríam que s'arribés aviat a una avinensa que pogués satisfèr a abduas parts, puig l'estat actual és bastant grave y de no trobarse'l remey prompte podrián sobrevindre complicacions més serias que a tots en general convé evitar a tota costa.

La Veu de Catalunya d'aquesta nit y de demà al matí, publicarà íntegres los discursos pronunciats darrerament al Congrés ab motiu de la qüestió catalana.

Recomanem a tothom la lectura d'aquests documents parlamentaris.

Usèu **L'Emulsió NADAL**.

TIP. DE FRANCESC HUGRAÑES, COMTE DE RIUS, 9

Ibarra y C.^a de Sevilla

Linia regular de grans vapors

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Almeria, Málaga, Sevilla, Cádiz, Huelva, Vigo, Marín, Villagarcía, Carril, Corunya, Ferrol, Rivadeo, Gijón, Santander, Bilbao, Pasages, San Sebastián, Bayonne, Bordeaux, Nantes, Dun-Kerque, Havre y París.

Sortirà d'aquest port lo dia 15 de Febrer lo vapor **Cabo Toriñana**, son capitá don M. Eguiguren, admetent càrrega y passatgers pera'ls ciutats portis.

Lo despacha son consignatari D. Marián Pérez.

PASTILLAS SERRA son las mellors pera curar la TOS

Y totas las enfermetats de l'aparell respiratori perque modifiquen las mucosas, facilitan l'expectoració y treuen en un día l'opresió del pit y la fatiga. Poden pendres sens cap perill, puig no contenen opi ni morfina.

A DOS RALS CAIXA

Farmacia del Centre de MANEL FONT, Rambla de Sant Joan, 57, Tarragona.—Teléfon 48

NEURASTENIAS clorosis, debilitat general, anemia

se curan radicalment ab l'ús del

NEUROSTEÓGENO SUGRAÑES EN TOTES LAS FARMACIAS

Llevat de CERVESA

ESBERT

Es lo mellor pera curar radicalment tota classe de erupcions de la PELL, floriscos, supuracions, dermatossis, antrax, vespès, etc.

DE VENDA

en totes las bonas farmacias

Depòsit general:

Farmacia ESBERT

Unió, 22

TARRAGONA

PILDORAS VERDAS

ESBERT

Es la mellor preparació pera combatre la

pobresa de sanch,

retrassos de la

menstruació,

anemia, etc.

Farmacia.—Unió, 22

TARRAGONA

Sastreria y Camisería d'en

VICENS BRELL

NOVETATS de la temporada d'hivern en Sastreria, Camisería y Corbateria.

DEPÓSIT d'ornaments religiosos dels **Fills de Miquel Gusí**, de Barcelona.

DEPÓSIT de l'acreditada sombreria de la casa **L. Trinchet**. Especialitat en los de teula y copa.

Se confeccionan tota mena de trajos y pessas pera senyors eclesiástichs.

Comte de Rius, 23 y Rambla de Sant Joan, 57

DR. SASTRE Y MARQUÉS

HOSPITAL, 109.—BARCELONA

Pastillas calmants de la tos del Dr. Sastre y Marqués.

VI d'ostras del Dr. Sastre y Marqués, lo mellor dels tònichs.

Sucres vermífuchs del Dr. Sastre y Marqués, preciós remey pera espulsar los cuchs.

Essencia febrífuga del Dr. Sastre y Marqués, contra tota classe de febras.

Denticina del Dr. Sastre y Marqués, és la salvació segura dels nens en tots los accidents perillosos de la dentició.

Conservador de la boca del Dr. Sastre y Marqués. Ab aquest preciós remey s'evitan totas sas malalties.

Pera tenyir lo cabell no hi ha res com la tintura del Dr. Sastre y Marqués.

Casa especial en Axarops medicinals dosificats

EXCELSER

En Llanas ven uns paraigüas de semi-seda y cutó, de color inalterable y teixit tantíssim hò, que resisteix tota proba al devall d'un canaló. Ademés, també té uns vanos ab pintats tan rebóns, que ni Rafel ni Murillo los podrien fer melló, apropòsit per regalos; causan gran admiració. Trobaran també sombrillas y un gran assortit de bastóns, parassols de totes menas que són molt barato y bons. Mellor dit: no hi ha cap casa en tan bonas condicions.

26.—Comte de Rius, 26.—TARRAGONA

TALLERS

d'Arts sumptuarias

FÉLIX RIBAS

Carretera de Castelló, TARRAGONA

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuarias.

Projectes y presupostos detallats de las obras que ho requerixin.

Lo Camp de Tarragona

SETMANARI CATALANISTA

Redacció: Carrer Méndez Núñez 6, baixos. Administració: Rambla de St. Joan, 39. Llibrería y Centre de suscripcions de D. Sadurní Ginesta.

Preus de suscripció

Tarragona, trimestre.....	1'50 pta.
Fora.....	1'50 »
Extranjer.....	2'0 »
Número d'avuy.....	0'15 »

De venda en lo local de l'Associació Catalanista», carrer de Méndez Núñez, 6 y en la esmentada Llibrería.

Anuncis a preus reduïts

EXQUISITS XACOLATAS
de la casa
TUPINAMBA
TOSTADERO DE CAFÉ
SUCRE FINA DE CLASSE SUPERIOR A BONS PREUS

Unich Representant a Tarragona y sa Comarca

En Joan Roset Sabaté.—Pastisseria

Carrer de l'Unió, núm. 19.—Tarragona

Serveys de la Companyia Transatlántica

Linia de Cuba y Méxich.—Lo día 17 de Febrer sortirà de Bilbao, lo 20 de Santander y'l 21 de Coruña lo vapor

directament pera Habana y Veracruz. Admet passatge y càrrega pera Costafirme y Pacífich ab trasbord a Habana al vapor de la linia de Venezuela-Colombia. Combinacions pera'l litoral de Cuba y Isla de Santo Domingo.

Linia de Nova-York, Cuba y Méxich.—Lo día 26 de Janer sortirà de Barcelona, l' 28 de Málaga y'l 30 de Cádiz, lo vapor

MANUEL CALVO

directament pera Nova York, Habana y Veracruz Combinacions pera distints punts dels Estats Units, litorals de Cuba y Isla de Santo Domingo. També admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Habana.

Linia de Venezuela-Colombia.—Lo día 11 de Febrer sortirà de Barcelona, lo 13 de Málaga y'l 15 de Cádiz, lo vapor

MONSERRAT

directament pera Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico, Habana, Puerto Limón, Colón, d'ahont surten lo 12 de cada mes pera Sabanilla, Curaçao, Puerto Cabello y La Guayra, admetent passatge y càrrega pera Veracruz ab trasbord a Habana. Combina pel ferrocarril de Panamá ab las companyias de navegació del Pacífich, pera quals ports admet passatge y càrrega ab bitllets y coneixements directes. Combinació pera'l litoral de Cuba y Puerto Rico. S'admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Puerto Rico y pera Santo Domingo y San Pedro de Macoris y ab trasbord a Habana. També carrega pera Maracaibo, Coro, Carupano y Camaná ab trasbord a Puerto Cabello y pera Trinidad, ab trasbord a Curaçao.

Linia de Filipinas.—Lo día 13 de Febrer sortirà de Barcelona, havent fet las escalas intermitjas, lo vapor

C. LOPEZ LOPEZ

directament pera Génova, Port-Said, Suez, Colombo, Singapore y Manila, servint per trasbord los ports de la costa Oriental d'Àfrica, de l'India, Java, Sumatra, China, Japó y Australia.

Linia de Buenos Aires.—Lo día 3 de Febrer sortirà de Barcelona, lo 5 de Málaga y'l 7 de Cádiz, lo vapor

LEON XIII

directament pera Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires.

Linia de Canarias.—Lo 17 de cada mes sortirà de Barcelona, l' 18 de Valencia, lo 19 de Alacant y'l 22 de Cádiz, lo vapor

M. L. VILLAVERDE

directament pera Tànger, Casablanca, Mazagan, Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife y Santa Cruz de la Palma, retornant a Santa Cruz de Tenerife pera emprenher lo viatge de retorn, fent las escalas de Las Palmas, Cádiz, Alacant, Valencia y Barcelona.

Linia de Fernando Póo.—Lo día 25 de Janer sortirà de Barcelona y'l 30 de Cádiz, lo vapor

SAN FRANCISCO

pera Fernando Póo, ab escalas a Casablanca, Mazagan y altres ports de la costa Occidental d'Àfrica y Golf de Guinea.

Linia de Tànger.—Sortidas de Cádiz: dilluns, dimecres y divendres. Sortidas de Tànger: dimars, dijous y dissabtes.

Aquests vapors admeten càrrega en las condicions més favorables y passatgers, a quins la Companyia dona allotjament molt còmod y tracte esmerat, com ha acreditat en son dilatat servey. Rebaixas a familias. Preus convencionals pera camarots de luxe. Rebaixas pera passatgers d'anada y tornada. També s'admet càrrega y s'expnen passatges pera tots los ports del món servits per lineas regulars. La empresa pot assegurar las mercaderias que s'embarquin en los seus vapors.

AVIS IMPORTANT.—Rebaixa en los nòlts d'exportació.—La Companyia fa rebaixas de 30 per 100 en los nòlts de determinats articles, ab arreglo a lo establert en la R. O. del Ministeri d'Agricultura, Industria y Comerç y Obras Públicas de 14 Abril de 1904, publicada a la Gaceta del día 22 del mateix mes.

Serveys comercials.—La secció que d'aquests serveys té establerta la Companyia, s'encarrega de treballar a Ultramar los Mostruaris que li siguin entregats y de la colocació dels articles, qual venda, com ensaig, desitgin fer los Exportadors.

Pera més informes dirigir-se a son agent

D. EMILI BORRÁS

AYGUA NAF SERRA

Aquesta triple aigua de flors de taronger, de perfumada y deliciosa aroma està elaborada ab la folla tendre, fresca y escullida del taronger agre y's vend en botellas de 114 de litre al preu d'una pesseta.

A l'engros importants descomptes. Farmacia y laboratori de A. Serra.—Reus

A la menuda: Farmacia del Centre.—Tarragona.—Demandar AYGUA NAF SERRA